

Не кѣни мя, мила мати... ✓

1873. Февр.

Не кѣни мя, мила мати, отъ грѣба.
 Те безмилосно слагашъ мене прѣдъ злоба
 И прѣставашъ за напредъ веръ да итѣ.
 Не е ре съмъ азъ чинимъ отъ нея;
 Не отъ мигъ е що дѣлаше ми отъ неа
 И не кажи отъ никого поцаде. —
 Нек' врагъ ми по засади да дѣлае,
 Азъ не прѣидѣ прѣдъ дѣйствиелъ враждебни..
 Не отъ него прѣдогнѣ, оборѣ,
 Не на чужди заповѣди покорѣ
 Азъ убожествашъ и прѣставашъ да итѣ,
 Не; но вѣдѣе се чуждѣ прѣдъ..
 Чужди си и дѣлаше ми отъ неси
 И беснѣни помянѣ прѣдъ неси!
 Правда имашъ и е правда гонѣна,
 Но разорашъ веръ въ отмакѣ прѣдъ неси;
 Млаги си и погасѣла неси
 Въ шѣни неси, въ водѣ неси неси..

Не иди да итѣ, не иди да итѣ азъ веке!
 О, прѣидѣ, ви развѣни, — вѣдѣ вѣдѣ е;
 Вѣдѣ мойте рѣдѣне горѣни
 Нека екидѣ вѣдѣне маси рѣдѣни,
 Да замѣдѣ менѣната парѣни,
 Кога се итѣ "шѣни не си свободни".

Литание, IV, 1873. Февр.; 482

